

ΑΡ ΟΥΤΑΔΕΥ.

Περὶ τὰ τέλη ἡμέρας τινὸς τοῦ φθινοπώρου ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ δασονόμου Γουλιέλμου Γούλφ νέοι καὶ νέαι ἐχόρευον εὐθύμως· δύο δὲ ἕτεροι νέοι ἐπικίζον ὁ μὲν βιολίον, ὁ δὲ αὐλόν. Τὸ δάσος ἐγίνετο σιωπηλότερον καὶ ὁ ζέφυρος ὥς τις πρὸ μικροῦ ἔσειε τὰ φύλλα δὲν ἔπνεε πλέον· ὁ ἥλιος δύσας ἀφῆκε μόνον πορφυρεὰ τινὰ ἵχνη, ἅτινα ἐφώτιζον πλαγίως τὸ μέρος τοῦ χοροῦ.

Ἀφοῦ ἐτελειώσαν ὁ στρόβιλος ἡ Ἄννα Γούλφ λαβοῦσα τὸν λόγον εἶπε· — Δὲν εἶναι δίκαιον ὁ ταλαίπωρος Ἑρρίκος ὁ ὁποῖος κατατρίβει τὴν ὥραν τοῦ παίζων αὐλὸν νὰ μὴ χορεύσῃ καὶ αὐτὸς τοῦλάχιστον μίαν φορὰν· ἅς παίξῃ μόνος ὁ Κονράδος καὶ ἅς ἔλθῃ ὁ Ἑρρίκος εἰς τὸν χορόν.

— Καὶ διὰ τὸ ἀνταμείψωμεν τὸν κόπον του, ἐπρόσθεσαν ἡ ὥραιοι Γενεδιέβη, δίδομεν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, ἐναντίον τῶν προσυμφωνηθέντων, νὰ ἐκλέξῃ ἐκείνην τὴν ὁποίαν νομίζει ὠραιότεραν, καὶ νὰ χορεύσῃ δύο στρόβιλους κατὰ συνέχειαν.

Ταῦτα ἀκούσασα καὶ ἡ Ἄννα Γούλφ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, διότι ἂν καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν ἡ ὁποία πρὸ πολλοῦ εἶχε γίνῃ μεταξὺ τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἑρρίκου ἔμελλε νὰ ὑπανδρευθῶσιν, αὐτὸς ὅμως ποτὲ δὲν ἐράνη περιποιούμενος τὴν νέαν· ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἠγάπα. Καὶ ποία δὲν θὰ τὸν ἠγάπα ἀφοῦ ἦτον ὁ ὠραιότερος καὶ ὁ ἀγαθότερος νέος τοῦ χωρίου; Οὐδεὶς ἄλλος πλέον αὐτοῦ ἦτον ἐπιτηδειότερος καὶ τολμηρότερος κυνηγός· ὁ δὲ ἡγεμὼν εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ τὸν ὀνομάσῃ δασονόμον ἅμα ὡς ὁ πατήρ του ἤθελε παραιτηθῇ, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἄννα ἦτο καλὴ καὶ ὠραία νέα, ἡ ὁποία μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός τῆς διεύθυνε τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Καμμία ἄλλη οἰκία δὲν ἐφαίνετο τόσον καθαρὰ καὶ τόσον εὐπρεπής· καμμία ἄλλη οἰκογένεια ἔχουσα τόσον μικρὸν εἰσόδημα ἐφάνετο ζῶσα μὲ τόσῃν ἁνείν καὶ τόσῃν εὐτυχίαν. Ἡ Ἄννα ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ πατρός τῆς καὶ τοῦ μόνου ἀδελφοῦ τῆς Κονράδου, οἵτινες τὴν ὠνόμαζον ἄγγελόν των. Καὶ ἀληθῶς εἶχε τι ἀγγελικόν· τὸ εὐλύγιστον ἀνάστημά τῆς, τὸ ὠραῖον καὶ ὁπωσοῦν ὠχρὸν πρόσωπόν τῆς, ἡ μακρὰ καὶ μέλαινα κόμη τῆς καὶ οἱ γαλανοὶ καὶ μελαγχολικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδείκνυσαν ὅτι ὁ ἐπουράνιος αὐτὸς ἄγγελος ἐστάλη πρὸς ὥραν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅτι ἀφοῦ ὡς δρότος εὐεργετικὴ ζωογονήσῃ πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν, ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ τὰ πτερὰ του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οὐράνιον πατρίδα του, καταλείπουσα εἰς τὴν

καρδίαν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὸν ἠγάπησαν τὴν πικρίαν, ἣτις εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ὅρος πάσης ἀνθρωπίνης εὐτυχίας.

Ὁ Ἑρρίκος χωρὶς δισταγμὸν σπικωθεὶς ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἄννης, τῆς ὁποίας μόλις ἐπαλλεν ἡ καρδία, τόσος ἦτον ὁ φόβος καὶ ἡ εὐχαρίστησίς τῆς. Ὁ Κονράδος ἤρχισε παίζων στρόβιλον συντεθέντα ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον, καὶ τὸ ὠραῖον ζεῦγος ἐκίνησε τοὺς πόδας.

Ἐν τοσούτῳ ἡ σελήνη ἀνέβαινεν ὀπισθεν τῶν δένδρων καὶ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς ἐφαίνετο ἄνωθεν τῆς κορυφῆς.

Τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ἐπεκράτει τοσούτη ἡρεμία τῆς φύσεως, ὥστε ἐπαυσαν νὰ χορεύωσι, καὶ συνελθόντες ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ὅπου ὁ γέρων Γούλφ ἐκάπνιζεν ἡσύχως παρατηρῶν τοὺς χορευτάς, ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν. Αἴφνης ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Ἄννα, οἵτινες εἶχον μείνει κατόπιν τῶν ἄλλων, ἦλθον πρὸς τὸν γέροντα· ὁ δὲ Ἑρρίκος εἶπε· Πάτερ, ἀγαπώμεθα, δός μας τὴν εὐχὴν σου. Καὶ ἐγολυπέτησαν ἀμφότεροι. Ὁ δὲ γέρων πύλόγησεν αὐτούς. Ὁ Κονράδος ἐλθὼν ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου, οὗτος δὲ ἔδωκε δέσμην ἀνθέων εἰς τὴν Ἄνναν. Ἡ Ἄννα εἰσῆλθε τρέχουσα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὸν θάλαμόν τῆς ἔχυσε δάκρυα εὐτυχίας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐθεωροῦντο μεμνηστευμένοι, καὶ κατεγίνοντο εἰς τὰς προετοιμασίας τοῦ γάμου.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐλθὼν ὁ Ἑρρίκος κατηφής καὶ περίλυπος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, ἔδειξεν εἰς αὐτὸν ἐπιστολὴν δι' ἧς θεὸς του τις ἀποθνήσκων ἐν Μαγουντίχ τὸν παρεκάλει νὰ ὑπάγῃ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ δὲ Ἄννα παροῦσα εἶπε· — Μὴ με λησμονήσῃς καὶ ἐπίστρεψε τὸ ταχύτερον. — Δὲν ἐπρόφερε δὲ οὔτε μίαν λέξιν περισσοτέραν, διότι ἄλλως θὰ τὸν παρεκάλει νὰ μὴν ἀναχωρήτῃ. Ἡ εἰδήσις αὐτὴ κατέθλιψε τὴν καρδίαν τῆς, καὶ πληθος ἀπαισιῶν λογισμῶν παρουσιαζόντο εἰς τὴν φαντασίαν τῆς. Ἡ εὐτυχία εἶναι πρᾶγμα τόσον εὐθραυστον, τόσον ὀλίγη δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ὅταν ἐπιτύχῃ μικρὸν τι μέρος κρύπτεται ὡς κλέπτης διὰ νὰ τὸ χαρῇ.

Ὁ γέρων ὅμως Γούλφ δὲν συνεταράχθη, ἀλλὰ εἶπεν εἰς τὸν Ἑρρίκον· — Εἰς τὸ καλόν, υἱέ μου, καὶ ἐπίστρεψε ἅμα ὡς ἐκπληρώσεως δεόντως τὰ χρέη τὰ ὁποῖα σὲ ἐπιβάλλῃ ἡ φύσις. Πότε ἀναχωρεῖς;

— Αὐτὴν τὴν νύκτα, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, διὰ νὰ προφθάσω τὴν ἁμαξὴν ἡ ὁποία περὶ αὐρίον τὸ πρωῒ.

— Ἐπαρε τὴν καρδίαν σου, εἶπεν ὁ γέρων.

Τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἑρρίκος ἐκίνησε πεζὸς φέρων σάκκον εἰς τὸν ὦμον καὶ τὴν καρδίαν ὑπὸ τὴν μασχάλην. Πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ ἠθέλησε νὰ ἴδῃ ἐπι

μίαν φουράν τὴν κατοικίαν τῆς Ἄννης καὶ τὸ φῶς τῆς κανδύλας ἣ ὁποία ἔκχυσεν εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζεν ἔκοψεν ἄγρια τινα λευκὰ ἄνθη καὶ ἔπλεξε στέφανον. Παραμερίσας δὲ τοὺς κλάδους τῶν παρὰ τὸ παράθυρόν της δένδρων, ἐκρέμασεν εἰς αὐτὸ τὸ στέφανον. Κόψας δὲ καὶ τὸ κλαδίον τὸ ὁποῖον ἤγγιζεν εἰς τὸ παράθυρόν της ἔλαβεν αὐτό. Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε καὶ καθ' ὁδὸν ἐστρεφεν ἐνίοτε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς φιλιότητος αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἐγένετο ἄφαντος.

Τὸ πρωὶ ἡ Ἄννα, ἔχουσα ἄτακτον τὴν κόμην καὶ ζαρωμένην τὴν ἐσθῆτα, διότι ἔκλαιε δι' ὅλης τῆς νυκτός καὶ ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὸν κόπον της δὲν εἶχεν ἀλλάξει, ἤνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ εὐροῦσα τὸν λευκὸν στέφανον τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ στήθος της.

Ἀπὸ πάντα σταθμὸν ὁ Ἑρρίκος ἐστελλε καὶ μίαν ἐπιστολήν. Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ λύπη τοῦ ἀπελθόντος, τὴν ἀπουσίαν αἰσθάνεται πλεῖότερον ὁ μένων. Διὸ ἡ ταλαίπωρος Ἄννα ἔχασεν ἐντὸς ὀλίγου τὸ ρόδινον χρῶμα τοῦ προσώπου της. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐγένοντο σπανιώτεραι καὶ ἐπὶ τέλους ἐξέλιπον. Καὶ δὲν ἔλεγε μὲν τίποτε ἡ νέα, ἀλλ' αἱ παρεῖσι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκοιλαινοντο καὶ ὅταν ἤρχετο εἰς τὸν θάλαμόν της τὰ δάκρυά της ἔτρεχον ποταμυδόν. Ἐπὶ τέλους τετράκις ἔγραψεν ὁ Κονράδος εἰς τὸν Ἑρρίκον, ἀλλὰ μὴ λαβὼν ἀπάντησιν ἀνεχώρησεν εἰς Μαγουντίαν. Μετὰ δύο μῆνας ἐπέστρεψεν ἐπὶ ἀμάξης πληγωμένος καὶ κάτωχρος καὶ μετὰ τινος ἡμέρας ἀπέθανεν. Ἰδοὺ δὲ τί εἶχε διατρέξει.

Ἐλθὼν εἰς τὴν Μαγουντίαν ἤυρε τὸν θεῖόν του ὀλιγώτερον ἄρρωστον ἢ ὅσον ὑπέθετεν· ἐπειδὴ δὲ ὁμοίαζε πολὺ τὸν πατέρα του τόσον ἐχάρη ὁ ἀσθενὴς, ὥστε ἀπέδωκεν εἰς τὴν ἀφίξιν τοῦ νέου τὴν ταχείαν ἀνάρρωσίν του. Ὁ θεῖος αὐτός, ὅστις ἦτο πλουσιώτατος, εἶχε μόνογενῆ κόρην ὠραιότατην, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ δώσῃ γυναικα εἰς τὸν ἀνεψιόν του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐτόλμησεν ὁ Ἑρρίκος ν' ἀποποιηθῇ τὴν πρότασιν· ἐζήτησε καιρὸν διὰ νὰ γράψῃ πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ ἔγραψε τῶντι εἰπὼν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δεχθῇ· ἀλλ' ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις συνείθισε νὰ βλέπῃ τὴν ἐξαδέλφην του, νὰ ἐπορθαλμιᾷ περὶ τὴν πλουσίαν κατὰστασίν της, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ὅτε λαβὼν τὸ γράμμα τῆς μητρός του ἀνέγνω εἰς αὐτὸ ὅχι ἀποποίησιν, ἀλλὰ προτροπὴν εἰς ἐκτέλεσιν γάμου τόσον ἐπωφελοῦς. Καὶ μεταξὺ τῶν ἀπολαύσεων τῆς μεγάλης πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβεν, ἐλησμονήσας τὴν Ἄνναν καὶ ἐθεώρει τὰς ἱεράς του ὑποχρεώσεις ὡς παιδικόν τι παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἀνδρικῶς σκεπτόμενος εὐδύνετο ν' ἀπορρίψῃ.

Ὁ Κονράδος, φθὰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τοῦ Ἑρρίκου μετὰ τῆς ἐξαδέλφης του· ἐπέπληξε σφοδρῶς τὸν ἀρχαῖόν του φίλον· ἀλλὰ μὴ κατορθώσας νὰ κάμψῃ αὐτὸν διὰ τῆς περιγραφῆς τῶν δεινοπαθημάτων τῆς ἀδελφῆς του, τὸν ἐξέβρισε καὶ τὸν ἐπροκάλεσεν εἰς μονομαχίαν. Ὅτε δὲ ἐμονομάχησαν ἐπληρώθη ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον, καὶ ἐκ τῆς πληγῆς ταύτης ἀπέθανεν.

Ἡ Ἄννα δὲν ἔκλαυσεν, ἀλλὰ τὰ δάκρυά της καταπνιγόντα καὶ ἐπιστρέψαντα εἰς τὴν καρδίαν της τὴν κατέκαυσαν. Ἐκτοτε ἀφιερῶθη ὅλη εἰς περιποίησιν τοῦ γέροντος πατρός της, τὸν ὁποῖον εἶχε καταβάλει ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ του, καὶ εἰς προσευχήν. Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ καταφύγιον τῶν δυστυχῶν, εἶναι τὸ τελευταῖον στήριγμα αὐτῶν ἀφοῦ συντριβῶσιν ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ ὁ μεταξὺ Θεοῦ καὶ αὐτοῦ ἱερώτερος δεσμός.

Ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο κύριος μεγάλης περιουσίας καὶ σύζυγος τῆς ὠραιότερας νέας τῆς Μαγουντίας. Ἐν ἔτος μετὰ τὸν γάμον τοῦ ἀπέθανεν ὁ πενθερός του, καὶ ἡ σύζυγός του γενομένη πρὸ μικροῦ μήτηρ ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς καιρὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ Ἑρρίκος ἠγόρασεν ἕνα πύργον ὀλίγας λεύγας μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ γέροντος Γούλφ, καὶ διέτριψεν ἐκεῖ μετὰ τῆς γυναικὸς του ὅλον τὸ καλοκαίριον. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ Ἄννα κατατληκομένη ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὴν μετὰ τοῦ λευκοῦ στεφάνου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρρίκος εἶχε κρεμάσει εἰς τὸ παράθυρόν της τὴν νύκτα τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἑρρίκος ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ κυνήγιον ἀπεπλανήθη ἐντὸς τοῦ δάσους, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τοῦ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του ὅθεν εὐκόλως εὐδύνετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς μικρᾶς τοῦ ἡλικίας διέτρεχεν εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο, ἦτο γνωστὴ εἰς αὐτὸν καὶ ἡ ἐλαχίστη γωνία. Ἐξ ἀνάγκης διέβη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ γέροντος Γούλφ, ὅστις ἔζη μόνος μετὰ γραιῆς ὑπηρέτιδος. Ἦτο καὶ τότε ἑσπέρα τοῦ φθινοπώρου, καὶ τότε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐφώτιζε πλάγιως τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ Ἑρρίκος ἀνεσπέναζε καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα. Θὰ ἐπετάχυνε δὲ αὐτὸ ἔτι πλεον ἂν ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ ταλαιπώρου γέροντος εὐχομένου ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς του καὶ λέγοντος· Ἑρρίκε, Ἑρρίκε, σὺ ὅστις ἐφόνευσες καὶ τὰ δύο μου τέκνα, ἔσο κατηραμένος, ἔσο κατηραμένος!

Τὸ δάσος ἦτο σιωπηλότερον καὶ μυστηριωδέστερον ὑπὲρ ποτε, καὶ ὁ δρόμος εἰς τὸν ὁποῖον εὗρίσκετο ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο καθόσον προέβαινε σκοτεινότερος. Μόλις ἡ σελήνη διέσχισε τὰ πυκνὰ φύλλα τῶν δένδρων, μάτην δὲ ὁ Ἑρρίκος ἐπροσπάθει ν' ἀποδιώξῃ τὰς ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἐνθυμούμενου

νος τὴν γυναῖκα, τὸ τέκνον καὶ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ μνήμη τῆς Ἄννης καὶ τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτός του ἐκάλυπτε διὰ πενθίμου πέπλου ὅλους τοὺς ἄλλους συλλογισμούς. Ἐνίοτε ὁ ζέφυρος ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὴν εὐωδίαν τῶν ἀγρίων ἀνθέων τοῦ δάσους, καὶ συγχρόνως ἐνόμιζεν ὅτι ἔφερε μετ' αὐτοῦ καὶ παράδοξόν τινα ἦχον μουσικῆς ὅχι ἄγνωστον εἰς αὐτόν. Καὶ ἐνῶ ἐπροχώρει ἐστάθη αἰφνης ἀνακρίσσων.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο ὁ γενναιότερος τῶν κυνηγῶν τοῦ δάσους, καὶ διὰ νὰ τρομάξῃ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἔκτακτός τις κίνδυνος. Καὶ ὁμως δὲν ἐτοίμασε τὸ πυροβόλον του, διότι τὸ αἶτιον τοῦ φόβου του δὲν ἦτο ἐξ ἀνθρώπων. Ἦκουεν εὐδιακρίτως τὸν ῥυθμὸν τοῦ στρόβιλου τὸν ὅποιον εἶχε μὲν συντάξῃ ἄλλοτε, ἔπαιζε δὲ ὁ Κονράδος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ γέρον Γούλφ πύλόγησεν αὐτὸν καὶ τὴν θυγατέρα του. Ἐσπραγίσθη διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καὶ ἐπροχώρησε. Καὶ προχωρῶν ἤκουε φωνὰς γυναικῶν, φωνὰς καθαρὰς καὶ γλυκεῖας, καὶ σταθεῖς ἤκουε τὸ ἄσμα. Αἱ φωναὶ ἔψαλλον πάντοτε τὸν στρόβιλον, συγχρόνως δὲ ἠκούετο τριβὴ ποδῶν ἀκολουθούντων τὸν ῥυθμὸν, ἀλλὰ τόσον ἐλαφρὰ καὶ τόσον ἀδύνατος, ὥστε δὲν ἐφαίνετο ποδὸς ἀνθρωπίνου. Ἡ κόμη του ἀνέφριξε, τὰ γόνατά του ἐλύγισαν, καὶ ὁμως ἐπροχώρει καὶ ἤκουε· καὶ ἤκουεν αὐτὰς τὰς λέξεις ἐνὸς ἄσματος τὸ ὅποιον εἶχε συνθέσει τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν Ἄνναν. Καὶ τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι δὲν τὸ εἶχεν ἐπαναλάβῃ ποτὲ εἰς οὐδένα, οὔτε τὸ εἶχε γράψῃ ποτέ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ εἶχε σχεδὸν λησμονήσει.

Ἐκάθησε συνεσταλμένος παρὰ τινὰ βάτον καὶ εἶδε παράδοξον θέαμα. Νέκι ἐνδεδυμέναι λευκὰ καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν φοροῦσαι ἄνθη ἐχώρευον ψάλλουσαι. Ἡ λευκότης ὁμως τῶν φορεμάτων αὐτῶν ἦτο ὅποια δὲν ἐφάνη ποτὲ εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ ἄνθη ἦσαν φωταυγῇ. Τὰ βήματά των ἦσαν τόσον ἐλαφρὰ, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι οἱ πόδες των δὲν ἤγγιζον τὴν γῆν. Αἱ φωναὶ των ἦσαν γλυκεῖαι καὶ μυστηριώδεις, τὰ δὲ πρόσωπά των ὡχρὰ ὡς ὁ θάνατος. Ὁ Ἑρρίκος ἐνθυμήθη τότε τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τοῦ στρόβιλου τῶν οὐτλλίς, ἦτοι νέων παρθένων, αἵτινες καταλειφθεῖσαι ὑπὸ τῶν μνηστῆρων αὐτῶν καὶ ἀποθανοῦσαι ἄγαμοι χορεύουσι τὴν νύκτα εἰς τὰ δάση. Ὁ χορὸς διεκόπη ἐπὶ μικρὸν καὶ ὁ Ἑρρίκος μὴδὲ ν' ἀναπνεύσῃ τολμῶν, ἤκουε τὸν ἦχον τῶν παλμῶν τῆς καρδιάς του. Ἐν τούτῳ αἱ χορεύτριαι ἐτακτοποιοῦν τὰ ἄνθη τῆς κεφαλῆς των καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισαν τὸν χορὸν καὶ τὸ ἄσμα. Τὸ ἄσμα ἦτο τὸ τοῦ Ἑρρίκου. Αἱ λευκαὶ κόραι ἐναγκαλισθεῖσαι ἀνὰ δύο ἐχώρευον στρόβιλον. Μία ἔμεινε μόνη ἥτις ῥίψασα τὸ βλέμμα περὶ αὐτὴν ἐζήτηε σύντροφον. Τὸ σῶμά της ἦτο ἐλύγιστον καὶ ὑψηλόν, ἡ κόμη μαύρη, οἱ δὲ ὀφθαλ-

μοὶ γαλανοὶ καὶ μελαγχολικοί· ἐφόρει δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν ἄγρια λευκὰ ἄνθη. Ἡ κόρη αὐτὴ ἦτο ἡ Ἄννα, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐνόμιζεν ὅτι ἀπέθνησκειν.

Ἡ Ἄννα διευθύνθη πρὸς τὴν βάτον παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ὁ Ἑρρίκος καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός. Ἡ δεξιὰ της ἦτο κατάψυχρος ὡς μάρμαρον· ἐκεῖνος δὲ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ· δύναμὶς της ὁμως ὑπερφυσικὴ τὸν παρέσυρε. Καὶ παρasyρόμενος ἄκων ἐχώρευσε μετὰ τῆς ἀρχαίας μνηστῆς του.

Μετὰ ταῦτα ἄλλο φάντασμα ἐλθὼν ἔλαβε τὸν Ἑρρίκον καὶ ἐχώρευσε μετ' αὐτοῦ. Τὸ φάντασμα ταῦτο διεδέχθη τρίτον, καὶ τὸ τρίτον τέταρτον. Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἀπαυδήσει· ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του καὶ ἐγένετο κάτωχρος ὡς νεκρός. Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ πέμπτον φάντασμα, καὶ ἔκτον, καὶ ὁ χορὸς ἐγένετο ὀρμητικώτερος. Ὁ Ἑρρίκος ἐξηντλημένος, καταπεπνημένος καὶ περίτρομος ἤθελε νὰ πέσῃ εἰς τὸν χόρτον, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο· ὑπεράνθρωπος δύναμις παρέσυρεν αὐτὸν καὶ ἐχώρευεν ἀδιακόπως.

Ὁ ἀὴρ οὔτε εἰσῆρχετο πλέον εἰς τὸ στῆθος του, οὔτε ἐξῆρχετο· ἐπνίγετο· ἤθελε νὰ κράξῃ καὶ δὲν εἶχε φωνήν. Τότε ἐλθοῦσα ἡ Ἄννα παρέλαβεν ἐκ νέου αὐτὸν καὶ ἐκ νέου ἐχώρευσε. Ἀλλ' ἐνῶ ἐχώρευεν ἠσθάνθη ὅτι τὸ λευκὸν ἐνδυμα ἐσκέπαζε σκελετὸν, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ ὤμου του χεὶρ εἰσῆρχετο εἰς τὰς σάρκας του. Ἡτένισε τὴν Ἄνναν καὶ δὲν εἶχε πλέον τὴν μαύρην κόμην της, ἀλλὰ κεφαλὴν θανάτου φέρουσιν ἄγρια λευκὰ ἄνθη.

Καὶ ἠγωνίζετο μὲν νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τοῦ φαντάσματος, ἀλλ' αὐτὸ τὸν συνέσφιγγε καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς στρόβιλον τοσοῦτον ταχύ, ὥστε οὔτε κἂν νὰ συλλάβῃ τις ἰδέαν τῆς ταχύτητος δύνανται...

Τὴν ἐπιοῦσαν εὔρον εἰς τὸ δάσος τὸ πτώμα τοῦ Ἑρρίκου.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΓΥΘΕΙΟΥ.

ΑΥΤΟΚ|ράτορα|.

ΝΕΡΟΥΤΑΝΚΑΙ|α|.

ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΤΟ

ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΕΛΕΥ

ΘΕΡΟΛΑΚΩΝΩΝ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ

ΕΠΙΝΕΙΚΙΑΣ ΤΟΥ

ΦΙΛΟΧΑΡΕΙΝΟΥ.